

[Hartvig Frisch.]

nævne. Det er ikke de Fraser, som indeholdtes i Indledningen til Programmet, hvori der udtales disse Ord om Nedbrydelse af Fagforeningernes Diktatur og om Kampen mod Marxismen. Hvad der derimod er mig paafaldende, er den utrolige Føjghed i denne Udtalelse, idet der straks efter tilføjes, at vi her i Danmark jo har haft fredelige Revolutioner, og at man derfor ogsaa venter, at det skal være en ganske fredelig Revolution. Jeg synes, at dette Buk, lige efter at man har taget Munden saa fuld, i Virkeligheden er en Føjghed af det Parti, der rejser et saadant Løsen. De danske Socialdemokrater har været forfatningstro inden for den danske Stats Rammer, men hvis de Herrer tror, at de den Dag, hvor det passer dem, pludselig kan blæse den danske Forfatning et Stykke og pludselig kan rejse Signaler i Retning af Udryddelse af et Parti, der har 600 000 Stemmer bag sig og Fagorganisationer, som tæller en 325 000 organiserede Arbejdere, saa vil jeg gerne sige, at de danske Socialdemokrater over for dette vælger at forsvare deres Ret og deres Frihed med Liv og Blod. Det ærede Medlem skal ikke bilde sig ind, at man ved Fraser om fredelig Revolution samtidig skal kunne rejse Signaler her inden for Danmark, som blot maskeret skal betyde, at de Tilstande, vi kender fra Diktaturlandene, skal væltes ind over os. Jeg kunde jo ganske vist efter at have hørt den ærede sidste Taler have faaet det Indtryk, at der blandt danske Landbrugere skulde herske Stemninger af lignende Art. Forbavsende er det jo at høre Gang paa Gang, at det ærede Medlem ganske direkte sætter sine forskellige Lovforslag i Forbindelse med den danske Grænse, giver det Udseende af, at hvis man ikke faar sin Vilje, saa falder den danske Grænse. Med andre Ord: Saa bliver det ærede Medlem Hr. Thomsen og Konsorter Nazister.

Jeg tror imidlertid ikke, jeg siger for meget, naar jeg udtrykker den Tillid til den danske Bondestand, at den trods alle de Skrig, der lyder for Tiden, trods den ganske ubeherskede Optræden fra visse ærede Medlemmers Side alligevel vil være parat til at værge Folkestyret. Jeg tror ogsaa, den danske Landbruger studerer sine Aviser, og at han ved, hvad der sker i de Lande, hvor Voldsherredømmet sejrer. Han er ikke i Tvivl om, at dette betyder, at alt, hvad Landbrugerne har af frie Sammenslutninger, vil blive underkastet Diktat og undergivet Kommando af de Fascister eller Nazister, som bliver sendt ud til Organisatio-

nerne. De danske Landboere faar selvfølgelig nok Lov til at gaa i Festoptog med Grene i Hænderne og til at danse Nationaldansen i Nationaldragt, medens ærede fascistiske Generaler tager imod Paraden. Men jeg tror alligevel, at der i den danske Landboestand ifølge de Traditioner, som den fra gammel Tid har været med til at udvikle, og som har bidraget til at opbygge Folkestyret her i Landet, ikke vil være megen Tilbøjelighed til at kaste sig ud i Eksperimenter, der svarer til Odense-Resolutionens maskerede Ord.

Der er ikke Tvivl om, at vi staar over for en alvorlig Tid. Vi kommer til at se den Sandhed i Øjnene, at der i Øjeblikket rettes alvorlige Angreb, særlig i Sønderjylland, mod det danske Folkestyre. Jeg kan heller ikke undlade at fremhæve, at Det konservative Parti efter min Mening over for disse Spørgsmaal har indtaget en ynkelig Stilling paa Grund af den skjulte Sympati for Nazismen, som sidder de Konservative i Blodet, og som f. Eks. „Jydske Tidende“ af førretningsmæssige Hensyn ikke engang har fundet det Umagen værd at skjule. Det er kommet dertil, at Konservatismens Hovedorganer, særlig et af dem her i Hovedstaden, for at give Plads for mere eller mindre skjulte Sympatier for Nazismen i Virkeligheden ikke har taget klart Standpunkt til den direkte Fare, der truer vor Sydgrænse.

Derfor saa man ogsaa, hvordan det ærede Medlem Hr. Schmidt i denne Sal kunde rose Det konservative Parti som det Parti, der tog det roligst, hvordan han kunde fremsætte forskellige rosende Ytringer, der maa have været særdeles behagelige at høre for Det konservative Folkeparti.

Vi faar et ret tydeligt Indtryk af, at man bruger de gamle Fraser om at værge Grænsen — men ikke imod Nazismen. Man vil nok i Almindelighed tale, som man hidtil har gjort — det har man hidtil næsten haft Monopol paa —, men i Modstanden over for selve de egentlige truende Farer, over for de Organisationer, der danner sig paa dansk Grund, finder vi fra den Side ikke Støtte, der finder vi ikke den Beslutsomhed, som vil være nødvendig, naar man virkelig skal kunne afvise Angreb paa det danske Folkestyre. Jeg vil ogsaa gerne sige, at naar de samme Blade yder Gæstfrihed til det unge Grænseværn, forekommer det en at være en ejendommelig Dobbeltthed. Det unge Grænseværn, der mødte her i København, gjorde, forekommer det mig, den Fejl i